U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Y. P.**, zast. JUDr. Vandou Bieleckou, advokátkou se sídlem v Havířově, Pavlovova 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2007, č. j. OAM-1-458/VL-10-12-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 3. 2008, č. j. 63 Az 63/2007 - 40,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokátky JUDr. Vandy Bielecké **se určuje** částkou 2856 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce jako stěžovatel brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného, jímž byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) v rozhodné době účinného zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), protože neuvedl žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a zákona o azylu. Rozsudek krajského soudu pak vycházel z toho, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutečného stavu věci, v souladu se zákonem a bylo přesvědčivě odůvodněno.

Po shledání přípustnosti kasační stížnosti podle § 104 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), se Nejvyšší správní soud dále zabýval tím, je-li kasační stížnost přijatelná (§ 104a s. ř. s.), tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle uvedeného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu zdejší soud pro stručnost odkazuje např. na svoje usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006.

V projednávané věci konstatuje Nejvyšší správní soud, že stěžovatel argumentuje kasačními důvody zakotvenými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. Výslovně sice také namítá důvody podle písm. d) tohoto ustanovení, avšak ve skutečnosti jimi neoperuje [námitka, že se správní orgán ani soud nezabývaly situací v zemi původu stěžovatele, je podřaditelná pod nesprávná skutková zjištění podle písm. b) uvedeného ustanovení].

Stěžovatelovy námitky ve smyslu písm. a) citovaného ustanovení spočívají v tom, že stěžovatel ve správním řízení důvody podle § 12 zákona o azylu uváděl. Ve své vlasti byl vystaven pronásledování pro svou příslušnost k sociální skupině, a to jako bývalý člen kriminální policie. Z tohoto důvodu byl pronásledován soukromými osobami, přičemž stát mu před chováním těchto osob nebyl s to poskytnout ochranu, neboť orgány veřejné moci jsou mafií prorostlé. Stěžovatel uvádí, že byl členem sociální skupiny, která byla pronásledována – sociální skupinou, k níž přináležel, míní bývalé příslušníky policie, kteří jsou po odchodu od policie pronásledovaní mafií. Jedná se o skupinu dostatečně identifikovatelnou. Krom toho stěžovateli svědčí i § 14a zákona o azylu. Do vlasti se vrátit nemůže, neboť by tam byl vystaven pronásledování vyděračů a v zemi se nemůže obrátit na státní orgány o pomoc. Vzhledem k tomu, že tvrdil tyto okolnosti (podřaditelné pod § 12 či § 14a zákona o azylu) již v řízení před správním orgánem, neměla být jeho žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

Podle písm. b) uvedeného ustanovení namítá stěžovatel, že bylo vycházeno z nesprávně zjištěného skutkového stavu. Do spisu měly být jistě zařazeny zprávy o zemi jeho původu týkající se stavu potírání mafie a vyděračských skupin. Bylo totiž potřeba se zabývat otázkami, jak jsou proti vyděračům v Rusku lidé chráněny ze strany státních orgánů.

Z uvedených důvodů navrhuje stěžovatel napadený rozsudek zrušit a vrátit věc Krajskému soudu v Ostravě k dalšímu řízení.

Na námitky obsažené v kasační stížnosti dává dostatečnou odpověď dosavadní judikatura správních soudů. Nejvyšší správní soud připomíná, že žádost stěžovatele byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 - 47, www.nssoud.cz, plyne, že pokud z žádosti o udělení azylu, z protokolu o pohovoru ani z žádné jiné písemnosti nevyplynulo, že by žadatel tvrdil některý z důvodů pro udělení azylu, Ministerstvu vnitra nevznikla povinnost provádět dokazování ohledně existence některého z azylových důvodů taxativně vypočtených v § 12 zákona o azylu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publ. pod č. 181/2004 Sb. NSS, pak plyne, že správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. Uvedenou judikaturu lze vztáhnout i na řízení o udělení mezinárodní ochrany (azylu, resp. doplňkové ochrany).

Ve zde posuzovaném případě tak není pochybením, když správní orgán neprováděl dokazování shromažďováním zpráv o zemi původu stěžovatele. Potíže se soukromými osobami, které stěžovatel uváděl v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nejsou totiž azylově směrodatné. I touto otázkou se již Nejvyšší správní soud mnohokráte zabýval, viz např. rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 4 Azs 25/2003 - 80, rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, a rozsudek ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, všechny dostupné na www.nssoud.cz. Pokud jde o definici sociální skupiny, jejíž členové mohou mít odůvodněný strach z pronásledování z azylově relevantních důvodů, pak je třeba opět odkázat na judikaturu zdejšího soudu – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 187/2004 - 49, publ. pod č. 401/2004 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004 - 60, publ. pod č. 364/2004 Sb. NSS. Znaky sociální skupiny, tak, jak byly vymezeny judikaturou, bývalí policisté nenaplňují.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Výši odměny určuje soud podle provedených úkonů a jejich tarifního ohodnocení, bez ohledu na vyúčtování provedené zástupcem, v daném případě nesprávném. Soud proto určil odměnu advokátce za jeden úkon právní služby – písemné podání soudu týkající se věci samé ze dne 20. 3. 2008 (podání kasační stížnosti) – částkou 1x 2100 Kč a 1x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, že advokátka prokázala, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je advokátka povinna z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Částka daně vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, činí 456 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna v celkové výši 2856 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu